

Σεβασμιώτατοι,

ἅγιοι Καθηγούμενοι,

Ἐξοχώτατε κ. Διοικητά,

ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἀναμφίβολα ὁ θάνατος ἀποτελεῖ τήν ὀδυνηρότερη ἐμπειρία τῆς ζωῆς, τό πιό σταθερό της δεδομένο καί τήν πιό συγκλονιστική ὀριακή της κατάσταση. Ὁ ἄνθρωπος, πού συμφύρεται μέ τή μεταβλητότητα, τή φθορά καί τήν ἐξαφάνιση, εἶδε τόν θάνατο ὡς τό μεγαλύτερο πρόβλημα τῆς ζωῆς καί ἔθεσε μαζί μέ τόν ὕμνωδό τό συγκλονιστικό ἐρώτημα: “Τί τὸ περὶ ἡμᾶς τοῦτο γέγονε μυστήριον; Πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ καὶ συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ;”.

Αὐτό τό μεγάλο πρόβλημα ὁ ἄνθρωπος τό ἀντιμετώπισε καί τό ἀντιμετωπίζει διαχρονικῶς μέ δύο τρόπους· τόν μηδενιστικό ἢ ὕλιστικὸ καί τόν ἀναστάσιμο ἢ ἐσχατολογικό.

Ὁ πρῶτος εἶναι ἡ φυσιολογική συνέπεια τῆς μηδενιστικῆς καί ὀρθολογιστικῆς θεωρήσεως τῆς ζωῆς, τῆς ἐλλείψεως νοήματος γιὰ τήν ὕπαρξη καί τῆς πεποιθήσεως ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ἡ κανονική καί φυσική μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ ἄνθρωποι μέ αὐτό τό πνεῦμα ζοῦν ὡς “ἐλπίδα μὴ ἔχοντες καὶ ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ” (Ἐφεσ. β’ 12) καί σέ στιγμές εἰλικρινοῦς αὐτοσυνειδησίας καί φιλοσοφικῆς θεωρήσεως τῆς ζωῆς ἀναφωνοῦν μελαγχολικά μέ τόν Ἰούλιο Σιμόν: “Γεννήθηκα μέ τήν ἄγνοια. Ἐζῆσα μέ τήν ἀμφιβολία. Πεθαίνω μέ τήν ἀβεβαιότητα. ὦ ὑπέρτατο ὄν λυπήσου με”.

Ὁ δεύτερος τρόπος ἀντιμετωπίσεως τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ὑπέρβαση καί ἡ ἀπομυθοποίησή του ὑπὸ τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός μέ τόν σταυρικό Του θάνατο καί τήν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασή Του συνέτριψε κυριολεκτικά τό κράτος τοῦ θανάτου καί ἀπεκατέστησε τή μεταξὺ Θεοῦ καί ἀνθρώπου κοινωνία. Κατά τόν Ἱερό Χρυσόστομο “ὁ τοῦ Κυρίου θάνατος τὸν θάνατον ἐθανάτωσεν”!

Μέ αὐτό τό Ἀναστάσιμο ἥθος, μᾶλλον δέ μέ αὐτόν “τὸν κοινὸν τῆς Ἐκκλησίας νοῦν”, κατὰ τόν Μέγα Ἀθανάσιο, πολιτεύτηκε ὁ προκείμενος κεκοιμημένος ἀδελφός, πνευματικός μας πατέρας καί καθηγητής, ὁ Μητροπολίτης Ροδοστόλου κυρός Χρυσόστομος, Ὑπέρτιμος

καὶ Ἐξάρχος Θράκης. Ὅλη του ἡ ζωὴ ἦταν μιά μαρτυρία Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μιά “ἐπιστολὴ Χριστοῦ γνωσκομένη ὑφ’ ἀπάντων τῶν ἀνθρώπων” (Β΄ Κορ. γ΄ 2). Γεννήθηκε τὸ 1933 στὴν Ἀναγέννηση Σερρῶν, φοίτησε στὴ Γεραρά τῆς Ρωμηοσύνης Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης. Ἐκάρη Μοναχὸς στὸ Ἅγιον Ὄρος. Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος χειροτονήθηκε ἀπὸ τὸν Μιλητουπόλεως Ναθαναήλ. Διετέλεσε καθηγητὴς καὶ Σχολάρχης τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς. Τὸ 1978 χειροτονήθηκε Ἐπίσκοπος ἀπὸ τὸν πολὺ Χαλκηδόνης Μελίτωνα. Προήχθη σὲ Μητροπολίτη τὸ 2023.

Ὡς γνήσιος Ἀγιορείτης βίωνε τὴ μνήμη τοῦ θανάτου καὶ τὴν ἀκένωτη χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ μνήμη θανάτου γιὰ τὸν ἀείμνηστο Μητροπολίτη ἔχει μεγάλη ἀφυπνιστικὴ δύναμη καὶ ἀποτελεῖ ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ μιά γνήσια πνευματικὴ ζωὴ. Δείχνει τὸ μάταιο τῶν περισσοτέρων ἐγκοσμίων ἐπιδιώξεων τοῦ ἀνθρώπου. Βοηθαίνει ἀποφασιστικά στὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ πειρασμοῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας. Αἰτιολογεῖ τὰ πράγματα τοῦ παρόντος καὶ τὰ ἀξιολογεῖ ἱεραρχικῶς μέ κριτήρια αἰωνιότητος. Ἡ μνήμη τοῦ θανάτου γίνεται μνήμη Ἀναστάσεως, ἀφοῦ μᾶς ἀποδεσμεύει ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὴν πολύβουη τοῦ “κόσμου” ταραχή. “Μηδὲν ἀποδειλιάσητε πρὸς τὸν θάνατον· οὐ γὰρ φθορὰ ἐστίν, ἀλλὰ ζωῆς ἀφορμὴ” παρατηρεῖ ὁ Μέγας τῆς Καισαρείας Βασίλειος.

Παράλληλα βίωνε τὴ χαρὰ καὶ τὴν πεῖρα τῆς Ἀναστάσεως. Γιὰ τὸν μακαριστὸ Ἐπίσκοπο, Διδάσκαλο καὶ Ἀγιορείτη Καλόγηρο ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως δὲν ἦταν ἓνας στεῖρος συναισθηματισμὸς, ἓνας πρόσκαιρος ὑπαρξιακὸς χρωματισμὸς, οὔτε μιά ἀπλὴ λυρικὴ εὐφροσύνη, ἀλλὰ ἓνα μέτρο ζωῆς πραγματικὰ μοναδικό, ἡ πιὸ προσιτὴ φανέρωση τῆς χαρᾶς καὶ τῆς βεβαιότητος τῆς σωτηρίας. Ἦταν ἓνας ὄντολογικὸς καὶ ὑπαρξιακὸς ἀναβαθμὸς! Ὡς καλλιφωνότατος καὶ ἐμβριθὴς περὶ τὴ Βυζαντινὴ Μουσικὴ ἔψελνε τὸ “Χαρὰς τὰ πάντα πεπλήρωται τῆς Ἀναστάσεως τὴν πεῖραν εἰληφότα” καὶ ἐξέφραζε βιωματικὰ τὴν πεῖρα τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐζηζε καὶ πολιτεύτηκε ὡς γνήσιος Ἀγιορείτης. Γνώριζε πολὺ καλά ὅτι τέρμα τῆς ὁδοῦ τοῦ Μοναχοῦ εἶναι ἡ θεοψία, πού μόνον ὁ θεούμενος μπορεῖ νὰ βιώσει ἐμπειρικά, καθὼς σημειώνει ὁ ἀείμνηστος π. Ἰωάννης Ρωμανίδης. Τότε “ὅλος φωτοειδὴς γίνεται, πυκνῶς ἐνεργούμενος παρὰ τῆς χάριτος” κατὰ τὸν ἀββᾶ Φιλήμονα. Καὶ αὕτη εἶναι “ἡ τελεία τῶν τελείων ἀτέλεστος τελειότης” κατὰ τὸν σοφὸ Διδάσκαλο τῆς Σιναϊτικῆς ἐρήμου ὅσιο Ἰωάννη τῆς Κλίμακος.

Ὁ Ροδοστόλου Χρυσόστομος ὑπῆρξε ὁ ὥριμος καρπὸς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Βίωσε τὴν ἐσχατολογία μέσα στὴν ἱστορία, δίδαξε τὴν ἐν Χριστῷ Ἀλήθεια, ἀναπνέοντας τὴν ὄντως Ἀλήθεια, τὸν Κύριο δηλαδή, ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ μετέχει στὴ Δόξα καὶ τὴ Νίκη τῆς Ἀναστάσεως.

Ὁ προκείμενος νεκρὸς ὑπῆρξε δόκιμος συγγραφεὺς πολυσέλιδων βιβλίων, πνευματικοῦ, ἐκκλησιολογικοῦ καὶ εἰδικοῦ ἀγιορειτικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ περιεχομένου. Πρὶν λίγο καιρὸ διάβασα τὸ βιβλίον τοῦ “Ὁδὴ στά ἀμάραντα, στὸν Ἄθωνα”, ὅπου διαφαίνεται ἡ προσδοκία τῆς ὀγδόης ἡμέρας, ἡ ἀτέρμονη αἰωνιότητα. Ἐκεῖ, μέ Ἀναστάσιμη πνοή, προσδοκία καὶ πίστη στὴν αἰωνιότητα γράφει: «Μέ τό κομποσχοίνι στό χέρι καὶ μέ τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ στό νοῦ καὶ στά χεῖλη, καὶ μέ τό βλέμμα ἀπ’ τό παράθυρο στή “μακαρία ὁδὸ”, - στό λιθόστρωτο μονοπάτι πού ὀδηγεῖ στό κοιμητήρι- περιμένουμε τό κάλεσμα τοῦ Κυρίου γιὰ τὴν κάταρξι τῆς ἄλλης ζωῆς, τῆς αἰθρίας, ἀνεφέλου καὶ ἀδιαταράκτου, τῆς λαμπροφωτίστου, ἀχρόνου καὶ ἀλήκτου».

Ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Ροδοστόλου Χρυσόστομος ἤδη βρίσκεται στὴν ἀτέρμονη αἰωνιότητα, τό ὕψιστο ἐφετὸ τοῦ Μοναχοῦ, “ὅπου ἦχος καθαρὸς ἐορταζόντων”. Μετέχει “ἐκτυπώτερον” τῆς Ἀναστάσιμης φωτοχυσίας. Ἀπολαμβάνει “ἄλλης βιωτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν” καὶ ἀναμένει τὴ δικαία κρίση τοῦ Ἀδεκάστου Κριτοῦ γιὰ ὅσα ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Θεολογίας καὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἔπραξε. Σέ μᾶς προσφέρει τὴν Πασχάλια ἐμπειρία του ὡς τὴ μόνη διέξοδο γιὰ τὴν ὑπέρβαση τῆς πνευματικῆς νύχτας πού μᾶς κυκλώνει.

Ἐχοντας τὴν εὐλογία καὶ τὴν ὑψίστη τιμὴ νὰ ἐκπροσωπῶ τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότητα τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη καὶ Κυριάρχη τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἐπίσκοπο κύριο κύριό μοι ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟ καὶ τὴ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, μεταφέρω στὴν Ἱερὰ Κοινότητα, τὴ Γεραρά καὶ πρωτόριζι τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἱερὰ Πατριαρχικὴ καὶ Σταυροπηγιακὴ Μονὴ Μεγίστης Λαύρας καὶ πρὸς ἅπασα τὴν Ἀγιώνυμο Πολιτεία, τὰ θερμότερα συλλυπητήρια καὶ τὴ συμπάθεια τοῦ Πρώτου τῆς Ὁρθοδοξίας, γιὰ τὴν ἐκδημία τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ροδοστόλου κυροῦ Χρυσοστόμου.

Εἴθε νὰ ἔχουμε τὴν εὐχή του καὶ τίς πρεσβεῖες του πρὸς τὸν Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας Κύριο. Ἀμήν.